Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 129 095 van 10 september 2014
in de zaak RvV W / VIII

In zake: **W**

Gekozen woonplaats: **W**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat W, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 februari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Op 29 oktober 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Betrokkene haalt aan dat hij zijn geboorteland diende te verlaten omdat hij vreesde voor vervolging aldaar doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.
Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
Betrokkene haalt aan dat hij alhier in België asiel aanvroeg. Echter de studie van het administratief toont dit niet aan. Ook dit element kan aldus niet weerhouden worden.
Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen. Echter dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij nooit in contact zou zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van aile vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
De overige elementen met betrekking tôt de integratie van mijnheer - ni. dat hij zijn uiterste best zou gedaan hebben om zich te integreren, dat zijn centrum van belangen alhier zouden bevinden, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij ook heel erg goed Frans zou spreken, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij een goed sociaal netwerk zou hebben opgebouwd en dat hij aanbevelingsbrieven kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. De tweede bestreden beslissing, die getroffen werd op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing, betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bevel om het grondgebied te verlaten doch laat na een middel te ontwikkelen i.v.m. deze beslissing. Uit het gestelde onder het hoedje "*6. Feiten en voorgaanden"*, waarin enkel de beslissing genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geciteerd en uit de formulering van de middelen blijkt duidelijk dat enkel voormelde beslissing wordt bestreden.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er moet dan ook geen uitspraak meer gedaan worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op "*Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, schending van het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het Voorzichtigheidsbeginsel.*"

Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting inzake de motiveringsplicht als volgt:

"Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.
In het kader van zijn regularisatieaanvraag heeft verzoeker twee elementen aangehaald om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, namelijk de vrees voor vervolging en zijn bijzondere banden met België en het Belgische volk.
1. Verzoeker is een Guinese staatsburger. Hij woont sedert geruime tijd in België. Hij werd genoodzaakt om zijn geboorteland te verlaten teneinde aan vervolging te ontsnappen;
Het is voor hem dan onmogelijk om terug naar Guinea terug te keren om aldaar zijn regularisatie-aanvraag in te dienen, zonder het risico te lopen om vervolgd te worden;
Verzoeker roept hierdoor de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in;
2. Verzoeker stelt tevens dat hij bijzondere banden heeft met België en met het Belgisch volk. Zijn banden met zijn land van herkomst zijn sedert geruime tijd verbroken in het belang van zijn land van verblijf.
De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst om aldaar zijn regularisatie aanvraag bij de Belgische diplomatische autoriteiten in te dienen zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.
Verzoeker heeft in eerste instantie de aandacht van de verwerende partij willen vestigen op zijn vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Verzoeker had tevens gesteld dat hij bij zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende.
In. de motivering van de bestreden beslissing stelde de verwerende partij ten onrechte dat de asielaanvraag van verzoeker helemaal niet uit het administratief dossier blijkt.
Betrokkene haalt aan dat hij alhier in België asiel aanvroeg. Echter de studie van het administratief toont dit niet aan. Ook dit element kan aldus niet weerhouden worden.
Uit de bijlage 26 (Annexe 26) van verzoeker blijkt duidelijk dat deze laatste op 30/09/2010 een asielaanvraag bij de dienst vreemdelingenzaken ingediend heeft. (zie stuk 2);
Verzoeker heeft op 30/09/2010 asiel aangevraagd onder de volgende gegevens:
[K.F.]
Geboren te […] op […]
Van Guinese nationaliteit
Woonstkeuze te 1000 Brussel, Koning Albert II-laan 26 A.
De gegevens die bij de asielinstanties gekend zijn komen overeen met de gegevens op de door verzoeker neergelegde identiteitskaart.(Zie stuk 3)
De verwerende partij had moet weten dat verzoeker asiel had aangevraagd. In geval van twijfel over het indienen van de asielaanvraag diende de verwerende partij verzoeker contacteren teneinde bijkomende informatie en/ of stukken over de kwestieuze asielaanvraag te bekomen.
Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing geen rekening hield met de werkelijke situatie van verzoeker. De verwerende partij heeft een redenering opgebouwd vanuit onjuiste gegevens.
Gelet op het voorgaanden dient men vast te stellen dat de motivering van de betreden beslissing helemaal niet correct is.
Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991, van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;
In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zijn asielaanvraag niet uit het administratief dossier blijkt. Verzoeker kan op basis van de overtuigingsstukken die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift gevolgd worden in zijn betoog, doch het blijkt niet dat door het hiaat in de motivering op dit vlak, verzoeker benadeeld werd of dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM. Verzoeker voegt immers zelf aan zijn verzoekschrift toe, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en het arrest van de Raad van 22 oktober 2012 dat deze beslissing bevestigde. De asielprocedure had dus zijn beloop gehad vóór het treffen van de bestreden beslissing. Verzoeker had blijkens zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag voor wat betreft de vrees voor vervolging in Guinee niet meer ingeroepen dan: "*Verzoeker is een Guinese staatsburger. Hij woont sedert geruime tijd in België. Hij werd genoodzaakt om zijn geboorteland te verlaten teneinde aan vervolging te ontsnappen; Het is voor hem dan onmogelijk om terug naar Guinea terug te keren om aldaar zijn regularisatieaanvraag in te dienen, zonder het risico te lopen om vervolgd te worden; Verzoeker roept hierdoor de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in;".* Het gegeven dat verwerende partij in dit verband nalaat in de bestreden beslissing te herinneren aan het feit dat verzoekers asielprocedure op niets is uitgedraaid – gegeven waarvan verzoeker niet kan voorhouden er niet van op de hoogte te zijn – kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voorts brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing, "*Betrokkene haalt aan dat hij zijn geboorteland diende te verlaten omdat hij vreesde voor vervolging aldaar doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."* Deze vaststelling blijft overeind, gelet op de uitkomst van de asielprocedure. Verzoeker brengt in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en in zijn verzoekschrift geen enkel gegeven aan dat dateert van na de afronding van de asielprocedure ter ondersteuning van zijn claim de bescherming te willen inroepen van artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt ten slotte niets in tegen de overige motieven van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA